

9. maj 2017

I henhold til § 37 i Forretningsordenen for Inatsisartut, fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. **Hvilke ulemper og fordele er der ved det individuelle ejerskab af reje kvoter for havfiskeriet for hele samfundet?**
2. **De som har reje kvoterne sælger de kvoter som de ikke selv kan opfiske, hvor stor en fortjeneste er der på årsbasis for disse kvoteejere?**
3. **Er det godt, at de rejer som man ikke selv kan opfiske sælges videre til samfundet og dens borgere?**
4. **Er der hos Naalakkersuisut stemning for, at der kommer afgifter på de uopfiskede rejer man sælger?**
5. **Mener Naalakkersuisut, at der er behov for at fastsætte prisen på de uopfiskede rejer som sælges?**

(Medlem af Inatsisartut, Hans Aronsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Som vi ved videresælger man de kvoter som man ikke selv kan opfiske, og det ville være godt at vide hvem de sælges til. Fiskeri er en grundlæggende værdi for det grønlandske folk som man skal værne om, og derfor bør den forvaltning og de rammer der politisk sættes for fiskeriet stemme overens med disse værdier.

Vi ved, at de kystnære rejefiskere starter med at opkøbe kvoter når de i juni-juni selv har opfisket deres egne kvoter (en oplysning jeg har fra fiskerne selv). Jeg forstår det således, at disse fiskere taber på dette så de ikke har midler til fornyelse eller udvikling, og endda at nogle går i betalingsstandsning.

Da vi har mange beboede steder, og idet rejefiskeriet har været til stor gavn for alle kommunerne, ville det gavne disse borgere om man gav dem fornyede muligheder, og dermed mine spørgsmål.

Jeg ønsker at mine spørgsmål bliver besvaret inden for 10 arbejdsdage.